

המאכל. נשמות שזה מכבר הגיעו ועתיקות ועתיקות מאד. ובאר"י שער הליקוטים מובא שעיקר תכלית מעשה בראשית הוא בחי' אכילה דקדושה שמאמר "ברא א-לוקים", שהוא בחי' כינוי וכלי הוא שברא כלים חיצוניים להלביש את הפנימי והעיקר מתגלה ע"י אכילה בקדושה שמתקנת את הפנימיות להעלותה מההסתרה אל הדעת והמחשבה ולהיכלל בה ולהאירה.

ומעט האור דוחה את החשך. כי החשך והמניעה וההסתרה הם בריאה ולא העדר אור, והוא מתבטל בטבעו למעט אור ונדחה. [מופיעה בגרש"ז בספר על התפילה במילואים עיין שם מאמר נחמד]. לכן כשאדם עושה חסד וצדקה נסוג החושך ומובא בתורה ד' תניינא. כי החסד שרשו באור הראשון "יצוה ה' חסדו" והחשך נדחה מפניו. ומנסיגה זו כבר מתמעטים כל השרשים הנמשכים מחשך. כפירה אכזריות וכו'. האור הוא הראשון שנאמר בו "וירא א-לקים כי טוב". כי ה' ברא הכל ע"י שראה את הנקודות טובות כמובא בהלכות השכמת הבוקר א'. וראה ה' כי טוב האור לגנוז כמובא בחז"ל, היינו שראה כמה טובה כפולה ומכופלת תצמח מגניזת האור וכל מה שישתלשל מזה. הכל הכל ראה ה' וראה כי טוב. ולכן האור הוא ראש וראשון לטוב ומחיה ומאיר ומדליק את הנקודות טובות. לכן צדקה ואפילו רק הטית המחשבה כלפי רחמנות וחסד כלפי עצמו וכלפי הזולת, מניעה ומאירה את הנקודות טובות להאיר ולנגן. כי האור הוא חסד ומזה מתהפך הכל לטובה ואמת.

"ויהי אור". [על איזה מקום מדובר שנברא האור הזה. על המים או על הארץ או על השמים. הרי הארה מן השמים לארץ נבראה ביום הרביעי. נראה שזה] אור שמאיר בשרש הדברים מעבר לשמים ולארץ. וכן באר"י שער הפסוקים, מבאר שהוא אור קדמאה "יומם יצוה ה' חסדו", יום של חסד שהולך עם כל הימים שכולל בתוכו את כל ה' מדות. "זה היום עשה ה' נגילה ונשמחה בו". וזה האור גנו ה'. וזה האור הוא צמצום, על אויר קדמון. וצמצם ה' יתברך אות יוד מאויר ונשאר אור. וזה האור הוא הכלי המניע שהבורא מניע בו ברצונו כל הבריאה. וכל הברואים, השמים והארץ וכל צבאיהם, הדוממים והצומחים והחי והאדם, כולם בריאות כדי לצמצם זה האור. שכבר נגנו ואף על פי כן צריך לצמצמו. עד שיוכל האדם לראותו ולהמשיך אותו לנפשו על מנת לשבח ולהלל בו את הבורא יתברך שמו.

וע"י כל הבריאה והשתלשלותה מגיע האור לאדם ע"י אכילתו. כי הוא אוכל את המאורות עוד לפני שמלובשים בהם נשמות. ועל כן נצטווה בראשונה על האכילה. ועיקר אכילתו היתה צריכה להשתלם בשבת בבחי' אכילת העץ עצמו ופריו. שאז המאמר שלם והתורה הנסתרת שנתגלתה ברמזי הפירות בימי המלאכה נשלמת ע"י קדושת היראה של שבת שמאיר בה החסד הראשון המגלה כל הנסתרות עד שיש כלים לאכול הגזע שהוא אמת. והקדים לאכול בעצת הנחש ונפל לאן שנפל. ומנפילתו נפלו כל הברואים בבחי' נשמות מתגלגלות וכן בכל דור ודור מתגלגלים נשמות בתוך כל

ובמתן תורה פסקה זוהמתן, שמשם יכול לנצח גם את החכמה החיצונית של הנחש. כי כל כוח הנחש נבע מבלבול ההלכה ע"י חכמה חיצונית שהיא אור אחר מצח הנחש כפירה ברצון. ולכן כל משפטו מעוקל ומייאש מהרצון הטוב ופוסלו. והוא עיקר הקושי והחומר וההטעייה שבהלכות תורת הנחש ימ"ש. אבל בכח משה ותורתו אמת מכניעים גם את זה. כי החכמה החיצונית מכניסה השוואות בין בני ישראל וקנאות וחדשנות וכולם נובעים מספק ופגם בהשגחה ר"ל כמו שטימא וליכלך מחשבת האדם לחשוד ביוצרו, "כל אומן מקנא בבני אומנותו" וכו'. ומשה ממשיך הארת הרצון שהכל בהשגחתו והכל רצונו והכל לטובה גדולה. וזה בחי' ארץ ישראל.

כי רבינו כתב על סיפורי צדיקים שמטהרים המחשבה בתורה רמ"ח וכתב שם שעיקר הקדושה היא ארץ ישראל ועיקר קדושת ארץ ישראל היא אמונה בהשגחה. וארץ ישראל עיני ה' בה. וכן נתן למשה רע"ה לתת עיניו בה לפני פטירתו. והם עיני חכמת השגחתה וחיות אמונתה. וזה בחי' התנצצות המוחין שמקבלים מקד' ארץ ישראל מבחי' תפילין כי הם אחת עם הסתכלות הצדיק שמביאה להתנוצצות המוחין וגדולה לכל אדם מישראל כפי מקומו ובחי' האמיתית. ובושה ע"י התחדשות התורה בפרטיות. וע"י זה באים לקדושת שבת-בשת ותחיית המתים. כל זה בתורה ע"ב תניינא. שמה שיהיה נחיה לעתיד לבוא זה רק השפלות של כל אחד, שהיא ענותנותו של משה רבינו שבעצמותינו שאנו זוכים בה ע"י תורה ומצוות, היפך עצת הנחש

אבל הנחש התגבר על האדם ולא בחשך. כי עם היה מתגבר ע"י חשך היה מאד קל לדחות אותו עם החשך שנדחה ע"י האור. אלא שהנחש הכניס אור אחר אור של חכמה חיצונית. וממנה מחשיכה הנשמה במשפט מעוקל. ולא עוזר נגדו הארת החסד לבד כי הוא לא נדחה ע"י זה. אמנם נחלש כוחו ע"י הארת האור כי החשך טוב לו יותר לפעולתו, אבל לא מבטל אותו. וביטולו הוא ע"י התורה. כי במתן תורה פסקה זוהמתן.

ולכן עסק התורה ובפרט בכח כמו שסיפר רבינו הק' בתורה א' מכניע אותו ואת כל השרשים הנובעים ממנו. וכן בתורה נ"ו ע"י עסק התורה של מרדכי האיר מציאות ה' בכל דבר ונכנע עמלק ימ"ש בחי' הנחש. וכן בתורה ח' ע"י רוח החיים שהצדיק ממשיך מהתורה נכנע רב דקליפה בחי' הנחש. "כי נר מצוה ותורה אור", כל מה שקשור בתורה, מצוה, רצון ה' שנתגלה ע"י משה, מכניע אותו. כי משה "איש הא-לקים" שיכול להמתיק הדינים הקשים שב"רוח א-לקים מרחפת על פני המים" כמובא באר"י שם, שזה שם א-לקים במילוי, גימ' "שין". וכשנשאר רק המילוי בלי מספר האותיות של השם עצמו, הוא גימ' רוח. וזה "רוח א-לקים". ורק המילוי זה בחי' דין קשה ומשה משיח יכול להמתיקו. וזה שכתוב בזוהר הק' "ורוח א-לוקים מרפת על פני המים" דא רוחו של משיח. כי הוא דין קשה על פני המים שהם חסד והוא בחי' בתחילה נברא העולם בדין ומשה משיח "איש הא-לוקים" מהפך הכל לרחמים ורצון. וזה בחי' מה שהפסוק אח"כ אומר "יהי אור". כי אור הוא הארת הרצון כידוע.

שמאיר בו אור הגנוז כמובא בתורה ט"ו שע"י ששופט עצמו באמת ומעלה היראה לדעת זוכה לתפילה במסירות נפש ומאיר בו אור הגנוז.

ובתורה ז' בחלק א' סיפר רבינו הקדוש על מצוות ציצית שמצילה מזוהמת הנחש עד שזוכים על ידה להגיע לעצת הצדיק שהיא בחי' מתן תורה מסיני. וכן מבואר בתיקונים תיקון כ"א שיש שפתיים שיודעות להתפלל, כך שהיוצא מהם כאילו יצא מסיני מדיבור השכינה. ויש סביב זה בלבול גדול ובפרט שכדי לזכות לדיבורים האלה צריך בעצמו לדבר וצריך לדבר בחמימות גדול באתערותא דלתתא מלאה בחשק. כמובא בתורה ס"ו שע"י זה החשק היוצא בדיבורי אמת זוכים להתקרב לצדיק האמת שכל יהדותנו תלויה בו ואורו קמיץ וסתים וצריך לשבר מניעות ההתקרבות בחשק חם. וזה החום צריך בירור גדול וראה בשער הפסוקים בתחילתו על "שיח השדה". וסכנת טומאת חם. ואצל נוח שם ויפת השתמשו בציצית וניצלו וזכו כמובא בתורה ז' הנ"ל. ומשם בן נח יצא אברהם אע"ה וקיבל מצוות הברית "אור זרוע לצדיק". וחם נתקלל בארור. והעצה להנצל מהנחש ע"י ציצית וע"י זה לזכות לעצת הצדיק. וציצית יש בה ל"ב חוטיין. ומובא בכוונות ציצית לכוון בברכה "להתעטף בציצית" ר"ת ל"ב שהם ל"ב נתיבות חכמה ול"ב א-לוקים שבמעשה בראשית. שהמאמר הראשון בהם הוא "יהי אור". וכן לפני העטיפה נוהגים לאמר "עוטה אור כשלמה נוטה שמיים וכו'". ואחרי העטיפה אומרים "מה יקר חסדך" בחי' החסד קדמאה הנ"ל שהוא האור הראשון. וכן ציצית היא תיקון הכללי של דיבור שבח

הגאה. וזה האור יש לכל אחד מישראל ע"י התורה וע"י משה וע"י קדושת א"י. ולכן שרואה את חבירו ואהבו ושמח בו זה בחי' תחיית המתים. ושאיין רואהו י"ב חודש מברך מחיה המתים. [ליקוטי הלכות הלכות ראה וברכות פרטיות א']. כי נחיה בו אור משה ואור התורה וא"י שמאיר מחבירו. ורק כששמח בו ואוהבו. כי אז נדחה טומאת הנחש שהיא קנאה תחרות ושנאה הנובעים מחכמה חיצונית שאיין לה חיבור ותוספת והיא עיקר פגם השלום. כי ע"י אור הטוב האמיתי יש חיבור בין הנקודות הטובות ובין בני ישראל ויש תוספת קדושה ואיין אף אחד יוצא נפגע ומופסד רק כולו רווח. וזה היה תנאי במתן תורה "ויחן" כאיש אחד. ואיין השראת השכינה בפחות מ"שנאן" וכו'. הכל בגלל חיבור ותוספת. וזה ענין קיבוץ ובנית הבתים של ראש השנה ע"י קדושת רבינו. וזה מחלוקת קין והבל כי קין היה איש אדמה ועשיה ובחי' דין וצמצום ולכן באמת היה ראשון להתעורר להביא קרבן. כי ההתעוררות ע"י גבורה ודין. אבל היה נגוע בטומאת הנחש מאד. והבל היה בחי' תוספת בחי' "יוסף ה' לי בן אחר" כפי שאמרה אמו. ובחי' לקבל מאחר את הנקודה ולהוסיף עליה כך שאיין פירוד כלל. אני מתעורר ממך ואני עוד מוסיף עד שה' מקבל את שלי יותר ממך. ולך לא אכפת כלל בכח קדושת משה. ומהבל יצא משה. ומקיץ יתרו. ובחיבורם היה תלוי מתן תורה כידוע. כי עיקר קיום התורה הוא ע"י חיבור ההתעוררות עם ההתחזקות. וחיבורם האמיתי והנכון והישר הוא דרך התשובה שזה עיקר דחיית טומאת הנחש. כי התשובה מעל המידות והיא שרש החסד והיא כלי

הצדיק עד צדיקו של עולם, כמובא בתורה כ"ט, שמשבחים לו כל צבא מרום. והכל בכח זה האור הראשון והקדום המלא ברכה. רק ששבח האדם נעלה אצלו יתברך על הכל ונעשה בגדי לבן של כהן גדול שמכפרים כל זוהמת הנחש מה שהכתים לובן השכינה בדם טמא, אבל מעט האור ידחה החושך ועצת הצדיק המאירה אור מתן תורה ע"י הציצית תאיר את כל הנקודות טובות עד שיתער ויתרונן הניגון שלעתיד לבוא שהוא בחי' קדושת

ארץ ישראל בחי' "תבואי תשורי מראש אמנה" תשורי דוקא, והוא מתנגן על ע"ב מיתרי הציצית כמובא בתורה ח' תניינא, [שמונה חוטים בכל כנף והם שזורים לשניים נעשה שש עשרה כפול ארבע כנפות שבעים ושתיים], שהוא מספר חסד כידוע, ויתחדשו כל עם ישראל באמונה זכה וברורה בלי ספק ויאיר בליבם אור הגנוז בו להלל ולשבח לבוראם על גודל טובו ורחמיו שברא כל הבריאה הזאת למען ישבחו בניו כבודו. ב"ב אמן.